

KATIE FFORDE

Prázdniny
na moři

motto román

Prázdniny na moři

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Katie Fforde

Prázdniny na moři – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATIE FFORDE

Prázdniny
na moři

Praha 2019

Přeložila Marcela Nejedlá

*Pro Vic 32, loď typu Clyde Puffer,
postavenou roku 1942, a porodní asistentku Mandy.
Bez vás obou bych tuto knihu nedokázala napsat.*

PROLOG

Emily a Susanna, porodní asistentka a nastávající matka, si tiše povídaly v místnosti osvětlené jen svíčkami. Všechno šlo podle plánu, zatím to byl porod jako z učebnice. Emily byla přesvědčená, že se nic nepokazí, jako vždy vnímala, jak jí po zádech přebíhá vzrušující mrazení. Pomáhat novému životu na svět ji nikdy nenudilo.

I když tu stála uvolněně a čekala, jak bude porod pokračovat, všechny smysly měla ve střehu. Zaslouchla zašramocení klíče ve dveřích a došla do předsíně ve stejnou chvíli, kdy do ní vstoupil muž. Pochopila, že to musí být Susannin manžel Ed, důstojník armády, který byl se svým plukem na cvičení v zámoří. Emily to poplašilo: ani ona, ani Susanna nečekaly, že se vrátí tak brzy.

„Vy musíte být Ed,“ pronesla. „To je úžasné, že se vám podařilo dostat se sem včas. Susanna říká, že to asi nestihnete.“ Vypadal unaveně – zřejmě byl na cestě celé hodiny. Byl také zjevně rozčilený, nejspíš si celou cestu domů dělal starosti s tím, že se jeho žena rozhodla pro velmi odlišný způsob porodu, než byl ten, o kterém si myslel, že by měla zvolit.

„Kde je Susanna?“ zeptal se odměřeně. „Musím ji vidět!“

Emily věděla, že ho musí držet dál od jeho ženy, když

je tak rozčilený, protože by se to na ni mohlo snadno přenést. Zůstala stát přede dveřmi pokoje, ve kterém se Susanna chystala k porodu. Nebylo obvyklé, že by bránila nastávajícímu otci ve vstupu, ale tohle bylo jiné. Potřebovala, aby se nejdřív uklidnil. Jeho vztek by mohl všechno pokazit.

„Samozřejmě,“ odpověděla Emily s úsměvem, nasadila co nejvíc uklidňující tón a horečnatě přemýšlela, jak by ho udržela dál od Susanny. Pak ji něco napadlo. „Ale musím vás požádat, abyste si nejdřív umyl ruce. A možná byste si rád po té cestě vypil šálek čaje? Musíte být úplně vyčerpaný.“ Nikdy nezjistí, že jako partnera by ho nikdy nežádala, aby dělal cokoli intimního, a mytí rukou by ho mohlo uklidnit.

Ale uklidnit se nenechal. „Podívejte, Susanna věděla, že chci, aby porodila v nemocnici. Jak jste se vy dvě spikly za mémi zády... Ani si nechci představovat, co by na to řekl můj otec!“

Emily o tchánovi své klientky už slyšela. Primář porodnické kliniky, teď už na penzi, výrazně stará škola, zuřivě se brání čemukoli, co by jen vzdáleně připomínalo cokoli „přírodního“ při porodu. Cokoli, co by nezahrnovalo ženu v nemocnici, ležící na zádech, všechny lékařské nástroje v pohotovosti, bylo nepřijatelné. Jeho snacha Susanna ale měla zcela jiné představy a byla téměř nadšená, když zjistila, že její manžel, voják, se s největší pravděpodobností nestihne na porod vrátit. Ed byl naopak plně pod vlivem doktrín svého otce.

„Vážně, přísahám, že to žádné spiknutí nebylo. A zatím se ani nic neděje. Máte spoustu času se trochu osvěžit a dát si čaj.“ Znovu se usmála. „Půjdu se podívat, jak se Susanně daří.“

Ale vypadalo to, že Ed nemá v úmyslu se osvěžovat nebo uklidnit. „Nemůžete mě zastavit!“ prohlásil. „Je mou povinností chránit mou ženu.“

Nebylo zcela jasné, před čím by chtěl svou ženu chránit, ale byl velmi urputný. Chystal se Emily odstrčit stranou, ale právě včas se zarazil.

„Ne,“ opakovala Emily. „Nemůžete jít dovnitř, dokud...“ Zarazila se, přemýšlela, co by řekla, čím by ho zastavila, aby tady nedupal jako slon. „Prostě si dejte něco k jídlu a pití a pak jděte dovnitř.“

Vrátila se do obývacího pokoje, doufala, že nemluvila jako stará chůva. Stačil jí ale jediný pohled na Susannu a věděla, že věci nejdou tak, jak by měly. Mladá žena vypadala strašlivě nešťastně.

„Tak to tak nebude, co? On mě přinutí odjet do nemocnice!“

Emily otevřela ústa k námitkám, ale Ed vtrhnul do pokoje za ní.

„Susanno!“ spustil. „Co se to tady, sakra, děje?“ Podíval se na porodní bazének, zatím jen z poloviny plný, a kopl do něj. „Prokristapána! K čemu tohle všechno je? Jaký bláznivý nápad sis tentokrát vzala do hlavy? Myslel jsem, že jsme se domluvili na tradičním porodu!“

I o tomhle Emily věděla. Susanna jí všechno pověděla už při své první návštěvě. „Nedomluvili jsme se, ty jsi rozhodl,“ oponovala mu Susanna statečně. „Měla tady se mnou být Flora, ale má chřipku. Víš, jak to cítím. Chtěla jsem prostě porodit svoje dítě tady, doma, s Emily a s Florou.“

„No, bez Flory je tenhle plán mimo diskusi,“ odpověděl Ed, zdálo se, že si oddechl. „Okamžitě tě odvezeme do porodnice a všechno bude v pořádku.“

„Ale Susanna chce rodit doma,“ namítla Emily. Věděla, že v téhle hádce nemůže vyhrát – ne teď – ale musela bojovat.

„Nedokážu se dívat na to, že by Susanna nebo naše dítě byly jakkoliv ohrožené. Potřebuje lékařský dohled a toho se jí také dostane.“ Obrátil se k Susanně. „Pojď, pomůžu ti do auta.“

Než mohla Emily pokračovat v protestech, ozvalo se zabušení na dveře.

„To bude praktik,“ poznamenal Ed. „Půjdu mu otevřít.“

„Praktický lékař?“ podivila se Emily. „Proč přišel?“

„Když jsem cestou sem zjistil, co se děje, dal jsem vědět našemu praktickému lékaři. Jen pro jistotu, kdybych se sem nedostal včas.“

Emily pochopila, že Susanna – což jí nemohla vyčítat – poslala manželovi esemesku, že dítě se chystá na svět, jenže to mělo tyto nešťastné následky. Protože věděla, kdo je Susannin praktický lékař: Derek Gardner, který tu sice působil krátce, ale už dal jasně najevo, že pokud jde o porody, má velmi konvenční názory.

A o pár minut později dovnitř skutečně vstoupil Derek Gardner s Edem v patách. Podíval se na Emily s povytaženým obočím: „Mohlo mě napadnout, že to budete vy!“ Pohled mu padl na pletení, do kterého se Emily pustila, než byl tenhle krásně naplánovaný porod přerušen. „Vida! Takže ty řeči jsou pravdivé! Jak se můžete soustředit na rodící ženu, když pletete?“

Byla to jen řečnická otázka, takže se Emily neobtěžovala s odpovědí. Byla by ale mohla snadno vysvětlit, jak jí pletení naopak pomáhá lépe dohlížet na rodící ženu. Když má zaměstnané ruce (a za těchto okolnos-

tí vždycky plete jen úplně jednoduché věci), sluch je mnohem ostřejší a během vteřiny pozná, když se něco změní a je potřeba matku prohlédnout. Jenže takové nuance by Derek Gardner nikdy nepochopil, i kdyby jejich vysvětlováním strávila celé hodiny.

„Tak pojď, zlatíčko,“ obrátil se Ed ke své ženě, teď už klidněji. „Pojď, odvezeme tě do nemocnice, kde ti dají něco proti bolesti, když budeš chtít.“

Susanniny kontrakce teď ustaly, takže se Emily podivila, proč si Ed myslí, že potřebuje ulevit od bolesti, ale chápala, že bitva je ztracená.

Susanna k ní zvedla oči. „Je mi to tak líto. Myslela jsem, že tohle dokážeme.“

Ed popadl ženu za ruku a pomohl jí postavit se na nohy. „Donesu ti plášť.“

„Potřebuje také svou tašku s věcmi,“ připomněla Emily. „Chcete, abych ji donesla?“

Na vteřinu se její oči střetly s Edovými. Nevraživost mezi nimi sílila. Pak Ed uhnul pohledem. „Když budete tak hodná.“

Ed se Susannou odešli, ale praktický lékař ještě zůstal. Netrvalo dlouho a Emily zjistila proč.

„S tímhle musíte přestat, víte?“ začal Derek. „Víte přece, že u prvorodiček je riziko, které přináší domácí porod, vyšší.“

„Vážně? Myslela bych si, že ze všech lidí zrovna vy budete vědět, že statistiky dokazují mimořádnou bezpečnost domácích porodů.“

„Co byste dělala, kdyby se vyskytly nějaké problémy? Mumlala kouzla a doufala, že se to vyřeší?“

Emily spolkla zlost. Příjemný pokoj, ve kterém Susanna hodlala porodit, možná ani trochu nepřipomí-

nal porodnici, ale v krabicích a taškách, ukrytých za křeslem, měla Emily všechno vybavení, které by mohla potřebovat k bezpečnému a šťastnému porodu.

„Ztratila jsem někdy dítě?“ zeptala se ho Emily ve snaze zachovat klid po tom rozrušení a zbytečném narušení události, která mohla skončit klidným porodem.

„Přece to vyšetřování...“

„Ano – a jestli jste si to přečetl důkladně, víte, že nikdo nemohl předvídat porod koncem pánevním. Dítě se obrátilo na poslední chvíli a bylo a je naprosto v pořádku.“

Derek Gardner vzdychl. „Podívejte, Emily...“

Emily si sice nikdy nepotrpěla na formality, ale strnula, když uslyšela své křestní jméno. „Slečno Baileyová,“ opravila ho.

Derek měl tolik slušnosti, aby se zatvářil zahanbeně. „Je jen otázkou času, než se něco strašlivě zvrtné.“ Odmíchl se. „Zcela upřímně, mám o vás starost – stejně jako o celou praxi péče o těhotné. Tady jste se dotkla velmi vlivné osoby. Sir Roger je už možná v důchodu, ale je v každé radě a výboru. Může vám hodně znepríjemnit život.“

Emily se téměř usmála. „Můj život je už tak dost těžký, děkuju.“

Nehodlala tomu muži vykládat, že byla až do rána s jinou matkou, podporovala ji víc než dvanáct hodin. Měla sotva čas se osprchovat a kousnout si sendviče, než zavolala Susanna. Kdyby Susannina přítelkyně Flora, která jí měla u porodu pomáhat, nebyla indisponovaná, dopřála by si aspoň pár hodin spánku, než by šla. Ale slíbila Susanně, že při porodu nebude sama, a tak teď byla tady.

Derek pokrčil rameny a Emily si najednou všimla, že i on je unavený a zjevně pod velkým tlakem. „Žádám vás jen o to, abyste pečlivě uvažovala o tom, jakým způsobem vedete praxi,“ pronesl. „Nebo třeba o tom, že byste se vrátila do nemocnice a patřičně ji vykonávala. Máme tady zoufalý nedostatek porodních asistentek, jak víte.“

Emilyina chvilka soucitu vyprchala a hněv se jí usadil v žaludku jako ztuhlá láva. Ale věděla, že když si nedá dobrý pozor, řekne nebo provede něco naprosto nenapravitelného. „Náhodou si myslím, že to děláme náležitě. Vedeme praxi zcela profesionálně. Myslím tím každý den, kdy jdu do práce, a pokaždé, když bezpečně pomůžu dítěti na svět.“

„Snažil jsem se jen pomoci,“ odpověděl Derek. „Víte lépe než já, že vaše středisko je ohrožené a posilovat pověst, že jste nepružné a odmítáte spolupráci, všechno jen zhoršuje. Říkám vám to jen pro vaše vlastní dobro a pro dobro střediska.“

Skutečnost, že měl Derek pravdu ohledně ohrožení střediska, ničemu neprospívala. Emilyin hněv vybublal na povrch. „Co si to dovoluujete? Kde berete právo...“ Nakopla gumový porodní bazének tak tvrdě, že se poměrně dost vody přelilo přes okraj a voda Derekovi postříkala nohy. Uskočil, zaklel a Emily si zakryla rukou ústa. Nastala chvíle napjatého ticha, pak Emily procedila skrz zaťaté zuby: „Vezmu si pár dnů dovolené a pak si možná dopřeju delší studijní volno. A teď prosím jděte. Čeká mě spousta uklízení.“

„Emily..., slečno Baileyová, snažím se vám pomoci.“

Emily se zhluboka nadechla. „Nepřijala bych vaši pomoc, ani kdybych byla slepá a potřebovala bych

převést přes šestiproudou dálnici. A teď, prosím, běžte pryč!“

Emily provedla pár dechových cvičení, která učila nastávající matky, a pak setřela vodu, uklidila svíčky a posbírala všechny svoje věci a pomůcky včetně pletení. Přitom zvažovala svoje možnosti. S Derekem Gardnerem zašla příliš daleko, to věděla. Skoro ohrozila všechno, nejen sebe, ale i středisko. Nikdy by tímto způsobem nevybuchla, kdyby nebyla tak unavená. Ne, nejen unavená: vyčerpaná. Nešlo jen o to, že se předchozí noc nevyspala, už si prostě příliš dlouho nedopřála žádný oddech. Zbývala jí spousta dovolené, a jak řekla Derekovi, mohla by si vzít studijní volno. Několik nastávajících týdnů neměla žádná z jejich matek rodit – takže byla spousta času na to, aby se seznámily s některou z dalších porodních asistentek. Nemusela si myslet, že někoho opouští. Kam přesně by šla a co přesně by dělala, to byl nepodstatný detail, nad kterým se zamyslí později.

O několik dní později seděla doma u počítače, dívala se na různé turistické cíle a přemítala, proč ji žádný z těch nádherných západů slunce neláká, když jí začal zvonit telefon. Volala jí její nejlepší kamarádka z univerzity, kterou neviděla věky.

„Rebecca! To je úžasné, že tě slyším!“ Žádný nadšený výkřik se na druhé straně neozval, takže se zarazila. „Jsi v pořádku?“

„No vlastně... Em, mám trochu starosti. Ale než tě požádám o tu největší laskavost v životě, pověz mi, jak se máš?“

Emily se držela základních věcí, dychtila zjistit, co od ní Rebecca chce. „... takže, v podstatě. Mám toho tak trochu po krk a hledám něco, kam bych vypadla na dovolenou,“ končila. „Tak co ode mě potřebuješ?“

„No ne, Em! Tak bůh přece existuje! Potřebuju někoho, kdo by trochu vařil na té naší kocábce – vzpomínáš si přece na ten parník, co s Jamesem vedeme jako hotel? A ty jsi jediný člověk, na kterého jsem si dokázala vzpomnout, komu důvěřuju a kdo mě nepřivede k šílenství.“ Odmlčela se. „Možná bych ti to měla vysvětlit. Jsem těhotná.“

Emily se to snažila vstřebat. „Jak dlouho těhotná?“

„Asi šest měsíců. Myslela jsem, že budu v pohodě a budu moct pokračovat až do konce sezony, ale v poslední době jsem nějaká podrážděná a James si dupnul.“

Emily se kousla do rtu, aby se nerozesmála. „Bože, zlato!“

„Já jenom nemám energii na vysvětlování svých vtipů. Nebo svých kuchyňských pravidel někomu cizímu,“ pokračovala Rebecca. „Pamatuješ, jak jsme si užily to báječné léto v té biokavárně? Pracovalo se nám spolu tak dobře, takže bys byla perfektní...“

„Ale Rebecco!“ Emily se snažila, aby se jí do hlasu nevloudil příliš kritický tón. „Věděla jsi, že jsi těhotná, tak proč jsi někoho nenajala dřív?“

„Vždyť už jsem to říkala, myslela jsem, že nikoho nepotřebuju. Mám lidi, kteří můžou vypomocet, ale ne téměř tři měsíce. Obě předchozí těhotenství jsem zvládla úplně v pohodě, ale tentokrát jsem strašně unavená.“

„To bys taky měla, vždyť jsi šest měsíců těhotná. Kdy máš termín?“

„Na konci září. A nejsem lehkomyšlná, vážně nejsem, jen jsem prostě nepočítala s tím, že budu tak unavená a bude mi tak špatně.“

Emily vzdychla. „Třetí děti jsou často jiné.“

„No tak, přijedeš? Říkala jsi, že máš vážně všeho po krk a hledáš, kam bys jela na dovolenou? Ne že by tohle byla tak docela dovolená...“

Když Emily o hodinu později hovor s Rebeccou ukončila, dospěla k rozhodnutí. Teď musí zajít za Sally.

S Emily byly kolegyně už dva roky, ale nemívaly často možnost si pořádně popovídat. Jen si vždy rychle předávaly věci a probíraly buď těhotné matky, kterým se blížil termín porodu, nebo přednášky, které pro ně pořádaly. Ale teď Sally prohlásila, že okamžitě přijde, a Emily byla za tu příležitost vděčná.

„Jde o to,“ spustila po chvíli, „že si potřebuju dát přestávku. Rebecca je moje nejlepší kamarádka a je těhotná. Mám takový dojem, že to nebylo úplně plánované. No prostě, nemůže vařit pro celý ten jejich parostroj...“

„Co to je? Nějaký vlak?“

Emily se zasmála. „Je to loď, věkovitá nákladní loď. Za starých časů se plavila s nákladem kolem pobřeží Skotska i ostrovů. Teď je z ní takový plovoucí hotel. Lidi tam jezdí na dovolenou.“

„A ty tam budeš dělat kuchařku?“

Emily přikývla.

„Umíš vařit?“

Emily hodila po kamarádce pistáciovou skořápkou. „Ty víš, že umím. A je to pro mě dokonale načasované.“

Mám po krk toho, jak nás systém pořád otravuje, štve mě, jak nám pořád opakují, že domácí porody jsou nebezpečné. Potřebuju pauzu.“

„Takže nás tu necháš napospas všem těm blbostem – všem těm nesmyslům, díky nimž bude naše práce ještě obtížnější, než už je?“

Emily to zaskočilo. „Omlouvám se – je mi to moc líto! To jen že jsem tak unavená...“

„Ale no tak, ticho. A nedělej si starosti.“ Sally zdvihla lahev a dolila jim poslední kapky. „Přežijeme to. Aspoň doufám.“

„Ty ano. Víím, že středisko nemá žádné zdroje, ale odvádíme přece tak dobrou práci.“

„A ty chceš jít a vařit na nějaké staré lodi, místo abys tu dobrou práci dělala se mnou?“

„Ano! Ale vrátím se. Jen potřebuju změnit prostředí.“ Vstala a objala kamarádku. „Mám z toho tak dobrý pocit! Víím, že se vrátím s novou energií a silná, a slibuju, že se pak pustím do boje se systémem za nás za všechny!“

KAPITOLA PRVNÍ

Emily sledovala svůj batoh, trůnící na přídi lodě, která ze všeho nejvíc připomínala přerostlou vanu pro panenky. Měla obrovský komín a vysokou budku pro kormidelníka – tak to muselo být, uvědomila si, jinak by mu výhled zakrýval ten komín – a vysokou příď, která rovnou linií klesala dolů k vodě. Kousek od přídě se tyčil žlutě natřený stožár, od kterého se táhlo lanoví. Zbytek lodi byl natřený vesele červenou a černou barvou, a kdyby za sebou Emily neměla skoro šestihodinovou cestu, byla by se usmála. Úplně zapomněla, že Skotsko je od jihovýchodní Anglie tak daleko.

„Neměla jsem sem jezdit,“ zamumlala. „Co mě to napadlo, brát letní brigádu – to jsem mohla dělat jako studentka, ale teď je mi pětatřicet a jsem kvalifikovaná síla. Tohle je směšné!“

Ale pak se rozhlédla kolem sebe a uviděla paprsky červencového slunce třpytící se na mořské hladině, ostrovy odrážející se proti modrému nebi a nedaleko i moc hezký přístav – Crinan – lemovaný vesele natřenými domy a příjemně působícím hotelem. Vzpomněla si na krajinu, kterou pozorovala napřed z okna autobusu a pak auta, a pomyslela si, že se možná ocitla na nejkrásnějším místě na světě. Nepršelo a zdálo se, že právě teď kolem nepoletují žádní komáři ani mušky.

Což všechno byly dobré důvody pro to, aby se připojila ke svému batohu, který na loď hodil tmavý a zarputile mlčenlivý muž, který ji vyzvedl na autobusovém nádraží v Lochgilphead. Když už dospěla k tomuhle šílenému rozhodnutí, tak by se podle něj měla řídit.

Vyšla na palubu parníku, který jí Rebecca líčila téměř jako člena rodiny. Ve skutečnosti to byla stará nákladní loď, jedna z flotily postavené během druhé světové války a určené k doručování všeho, co mohlo být v oblasti Skotské vysočiny a okolních ostrovů potřeba, od farmářských potřeb po potraviny a od dobytka po whisky. Před mnoha lety byla přestavěna, aby dopravovala cestující. Loď poháněla pára a podle Rebecce měla výrazný charakter. Emily měla mít na starosti vaření pro cestující, což už teď Rebecca, která loď spolu se svým manželem vlastnila a vedla jako vzkvétající podnik, kvůli těhotenství nezvládala.

Emily pronajala svůj dům, vybrala si všechnu zbývající dovolenou a zařídila si ještě další neplacené volno. Když skončila s přípravami, nasedla na letadlo a pak na dva autobusy a teď byla tady.

„Haló?“ zavolala. „Je někdo doma?“ Jako porodní asistentka byla zvyklá uvádět se sama do domů, kde měli všichni spoustu práce, ale tohle bylo jiné. Všude bylo ticho.

Ještě chvíli postávala na palubě, užívala si výhled a nechávala ze sebe spadnout napětí z cesty, pak se rozhodla sejít do podpalubí. Někdo tam přece musí být. Rebecca ji upozornila, že ona pojedje na nákup a James zařizuje dodávku uhlí, ale docela určitě mluvila o tom, že na palubě bude aspoň jeden člen posádky, který ji přivítá.

Našla dřevěné schodiště vedoucí do útrobu lodi, tam kde kdysi bývalo skladiště, ale teď to bylo první patro obytných kajut, a sešla po něm dolů. „Je tu někdo?“

Stále žádná odpověď. Rozhlédla se a usoudila, že jestli tu není nikdo, kdo by se o to postaral, udělá si pohodlí.

Stál tady dlouhý leštěný mahagonový stůl, což podle brožury, kterou jí Rebecca poslala, bylo místo, kde všichni společně jedli, pasažéři i posádka. Teď na něm stála velká mísa ovoce a vedle hromádka novin. Po jedné straně byla vestavěná sedadla s pohodlně působícími polštáři a po druhé lavice. Pohled na délku těch kusů nábytku Emily napověděl, že bude vařit pro poměrně dost lidí. Už to bylo dlouho, co pracovala v kavárně, kde pekla vegetariánské lasagne tak pro dvacet návštěvníků, a doufala, že tu zručnost neztratila.

Ostatní zařízení salonu (jak se o místnosti mluvilo v brožuře) sestávalo z vestavěných pohovek uspořádaných kolem velkých kamen na dřevo. I když byl teplý letní den, trochu v nich doutnalo, dřevo vydávalo příjemnou aromatickou vůni i teplo. Na stěnách (paženích, opravila se v duchu) visely obrazy a všude tu byla spousta tkaných vlněných přehozů a polštářů, všechno v nezaměnitelném skotském stylu, což prostoru dodávalo domácí charakter a komfort. Další schodiště vedlo dolů zřejmě ke kajutám hostů, celkově prostor dýchal pocitem družnosti a útulnosti. Emily sice byla v pokušení uvelebit se u kamen, ale zároveň ji to lákalo na průzkum lodní kuchyně, což teď mělo být její pracoviště. Koneckonců, kdyby došlo k nejhoršímu a středisko pro těhotné jim doma zavřeli, nebo kdyby urazila několik významných lidí, mohlo by to být její

pracoviště i následující rok. Jen nebesa vědí, co by dělala v zimě, kdy je parník zavřený.

Cestou do kuchyně si dovolila zastávku u jednoho obrazu. Stejně jako většina ostatních zachycoval parník, ale v jiné pozici vůči nezřetelným, vzdáleným ostrovům a kopcům než teď. Na obraze byly hory bližší, majestátní, téměř hroživé. Parník se statečně dral vpřed, z komína stoupala pára, zjevně bojoval se silným větrem. Emily se právě pokoušela rozluštit název obrazu, napsaný drobnými písmenky v dolním rohu, doufala, že jí to nějak objasní místo, když odněkud cosi zašramotilo. Skoro nadskočila. „Haló?“

Žádná odpověď, jen další šramocení.

Ach můj bože, málem vyjekla Emily, krysy! Jsem sama na staré lodi a jsou tady krysy! Její strach z krys byl ten, který se popisuje jako iracionální. Ona si však ani trochu nemyslela, že je iracionální; byla to odporná, nemocemi prolezlá zvířata, a kam se hnula, tam za nimi zůstávala stopa moči. Rebecca se o krysách nezmínila ani slůvkem. Tak teď aby strávila noc na lodi zamořené krysami. No vždyť nemusí. Vypadne odsud a přespí v hotelu.

Koutkem oka zachytila nějaký pohyb a projel jí další nával paniky. Bylo to někde v kuchyni, a i když ve skutečnosti opravdu nechtěla vidět krysou, zjistila, že ten zvuk její pohled přitahuje. Ve výlevce ležela plastová taška a hýbala se.

Zaječela. Ne moc nahlas, ale dost hlasitě na to, aby to někoho rozesmálo. Zpoza rohu kuchyně se vynořila dívka. Byla mladší než Emily a moc hezká, se záplavou tmavých kudrn, džíny a přiléhavý svetr zdůrazňovaly křivky její postavy. Dívka se zjevně držela z dohle-

du, čekala, až se Emily poleká toho, co vydávalo ten zvuk.

„To jsou humři,“ pronesla dívka úsečně. „*Langoustines*. Koupili jsme je dneska ráno. Neříkejte mi, že ta nová kuchařka, co si ji Rebecca přivedla, se bojí koryšů?“

Emily se natolik vyznala v lidech, aby pochopila, že tahle dívka nemá radost z toho, že ji vidí, a ráda by věděla proč. Myslela si snad, že by tu práci zvládla, a zaslíbila Rebecce, že si přivedla někoho cizího? Napadlo ji, že asi bude těžké s ní vycházet. No... bude to prostě muset udělat.

„Ahoj, já jsem Emily. Ne, obvykle s koryši vycházím dobře, většinou ale už nejsou naživu, když se k nim dostanu.“

„Pro nás jsou dost dobré jen ty nejčerstvější.“ Dívka mluvila majetnicky, zjevně byla pyšná na zdejší vysoký standard.

„A jak se jmenujete vy?“

„Billie,“ odpověděla dívka.

Emily přikývla. „Přijela jsem Rebecce pomoci, vzhledem k tomu, že už se jí blíží termín.“

Billie se trochu zamračila a Emily si uvědomila, že použila spíš lékařský výraz, ale nechtěla se nad Billii povyšovat tím, že by jí to vysvětlovala. Však ona na to přijde.

„Rebecca sem nemusela vodit nikoho dalšího. Já bych to zvládla. Já mám spoustu energie – já nejsem těhotná! Nebo mohla přivést někoho, kdo by v kuchyni dělal otoka.“

Emily se nad tím výrazem v duchu pozastavila, ale soudila, že tak se na parníku říká pomocníkovi kuchaře.

Nemusela si dělat starosti, jestli je to politicky korektní, nebo ne. „No tak možná bychom mohly pracovat spolu? Nějak se na práci podílet? Že bychom obě dělaly obě práce?“

Zdalo se, že výraz odporu na Billiině tváři trochu ustoupil. „To by možná šlo. Samozřejmě jen pokud jste schopná pomáhat na palubě stejně jako já.“

„To je součást práce kuchyňského otroka?“

„Je tady pomocník na palubě. Drew. Ale když provádíme obtížný manévr, nebo plujeme souběžně s něčím nebo tak něco, hodí se mít pár lidí s háky navíc.“

Emily se v duchu usmála. Billie používala technické termíny, kterým ona tak úplně nerozuměla, ale stejně jako Billie na to nějak přijde i bez vysvětlování. „Budu se muset naučit, jak se to dělá?“

„No jistě.“ Z dívčina výrazu ale bylo jasné, že pochybuje o Emilyných schopnostech.

„Nevadilo by vám mě tady trochu provést? Rebecca s Jamesem tady nejsou.“

„Tak jo.“ Billie z toho nebyla nadšená, ale vykročila. „Takže, tohle je kuchyně, to je jasné.“ Billie ledabyle máchla rukou. „Je malá, ale vzadu je trochu místa navíc. Docela užitečný. Můžeme tu pracovat obě zároveň. Musíte být pořádná.“

Emily byla v kuchyni velmi pořádkumilovná. Rebecca to z časů, kdy pracovaly spolu, věděla. Byl to jeden z důvodů, proč Rebecca chtěla ji, a ne někoho, koho by neznala. Budou skvělý tým. „Ukážu vám, kde budete spát,“ pokračovala Billie. „Doneste si svůj batoh. Máte nějaká další zavazadla?“

„Ne.“

„Bezva. Je tu místo jen pro ty nejnnutnější věci.“

Emily za ní vyšla nahoru na palubu a ke kovové stříšce, kterou Billie odtáhla, jako by otevírala plechovku sardinek.

Odhalilo se něco, co vypadalo jako temný tunel, ale pak Emily rozeznala příčle. Dolů se táhnul žebřík.

„Dolů se vždycky leze pozpátku,“ poradila jí Billie. „Vezmu vám batoh.“

Dívka popadla její batoh a se zručností danou častým trénováním se zhoupla dolů po žebříku a zmizela. Emily se zhluboka nadechla, pokusila se rozpomenout na Billiinu techniku a pak se nějak dostala na žebřík a začala po něm sestupovat.

„Ach bože,“ pronesla, než si to stačila rozmyslet. „Rebecca tady ale nespí, že ne?“

Byly tu dvě vestavěné pryčny a pod nimi uzamykatelné skříňky. V síti pověšené nad zřejmě Billiiným lůžkem byly pověšené toaletní potřeby, lahev vody, nějaké časopisy, knížka. Za oběma pryčnami byl prostor dost velký na to, aby se tam vešel batoh, pokud ovšem nebyl moc velký nebo nacpaný.

„Samozřejmě že ne. Ta je v kajutě majitelů. I když to tam teď musí být tlačnice, když je jak velryba.“

Rebecca teď byla skoro sedm měsíců těhotná, takže to nejspíš nebylo přílišné přehánění, ale Emily ji ještě neviděla, takže se zdržela poznámek. „Takže já teď budu ve vaší kajutě?“ zeptala se raději. „To je mi líto. Teď chápu, proč jste ze mě nebyla moc nadšená.“ Kajuta byla malá i pro jednoho; pro dva to byl velmi omezený prostor.

Billie jen pokrčila rameny, dávala tím najevo, že to, co Emily říká, je pravda. „Jen doufejme, že v noci nebudete muset chodit čurat.“

„Ehm... kde jsou toalety?“

„V nákladním prostoru. Jsou tam tři. Jo, a jedna je pod kormidelnou, ale tam obvykle chodí chlápci. Trochu to tam smrdí.“

„Vidím, že tuhle práci budu milovat,“ pronesla Emily vážně. Teď chápala, proč se jí Rebecca ptala, jestli ještě pořád miluje táboření, když spolu procházely podrobnosti. Ale nehodlala připustit, aby ji trápily takové okolnosti jako stísněné prostory nebo příliš vzdálené toalety. Jestli se jí podaří přimět Billii, aby trochu roztála, bude všechno v pořádku.

„Emily!“ zajechel odkudsi známý ženský hlas. „Dostala jsi se sem v pořádku? Alasdair slíbil, že tě vyzvedne úplně přesně.“

Emily se vrhla k žebříku a lezla nahoru, nadšená z pomyslení, že zase uvidí kamarádku. „Becco!“

Obě se k sobě neohrabaně vrhly, Emily proto, že o něco zakopla, a Rebecca proto, že byla těhotná. Pevně se objaly.

„Bože! To je skvělý, že tě zase vidím!“ vyhrkly obě najednou.

„Ty ses ani trochu nezměnila!“ začala Rebecca, když o kousek odstoupila a prohlížela si Emily. „I když teď máš trochu melír. Vždycky jsi měla hodně tmavé vlasy.“

„Když jsem začala předčasně šedivět, rozhodla jsem se s tím nebojovat a nechala si do vlasů přidělat pár proužků.“

„Jinak jsi úplně stejná. Nevyrostla jsi ani nic podobného.“

Emily se zasmála. „To samé bych mohla říct o tobě, až na to, že máš sice velikost baráku, ale jinak jsi ta stejná Becca, jako ta, se kterou jsem studovala.“

„Jsem obrovská, co?“

Emily přikývla. „Jsi si jistá, že tam to dítě není o pár týdnů déle?“ Znovu přítelkyni objala, všechny pochybnosti o tom, jestli tu má být, zmizely.

„Jasně že jsem si jistá!“ Obě se rozesmály z čisté radosti nad tím, že jsou po tolika letech zase spolu.

„Takže ty už jsi ji tady provedla, Billie?“ obrátila se Rebecca k Billii.

„Tak trochu.“

„Tak dobře, no tak pojď, dáme si šálek čaje nebo něčeho a pak ti to tady všechno pořádně ukážu.“

„Kdyby ta prohlídka mohla začít na záchodech, byla bych ti vděčná,“ přikývla Emily.

O něco později seděla Emily s Rebeccou v salonu s hrnky čaje a talířem domácích sušenek. Emily měla před sebou položený blok a propisku. Billie se někam vytratila, k Rebečině zjevné úlevě. Emily usuzovala, že jí kamarádka chce o Billii něco povědět, něco, co by před ní nemohla říct.

„Jsi si jistá, že si nechceš dát oběd?“ zeptala se Rebecca, vzala si z talíře sušenku a kousla si.

„Měla jsem sendviče v autobusu. A na letišti, když jsem čekala na autobus.“

„Tak dobře. Tak si projdeme, co budeš dělat. Cestující dorazí kolem páté. Bude se podávat čaj a koláčky. Potom večere kolem osmé? Máme tu samoobslužný bar, ale James bude mít na uvítanou řeč a bude se podávat welcome drink, aby se trochu dostali do nálady. Upekla jsem dva ohromné plechy lasagní – stačí tak pro dvacet lidí...“

„Ale ne!“ Emily se uprostřed škrábání poznámek a obav z prvního dne sevřelo hrdlo nostalgií. „Pamatuješ na ty lasagne, co jsme dělaly v kavárně? Šly na dračku!“

„Peču podle stejného receptu i vegetariánské. Vždycky se lidí ptáme, jestli jsou vegetariáni, ale někdy nás na to zapomenou upozornit, takže na první večeři vždycky dělám jídlo na výběr. Je tu spousta baget na česnekový chleba... James udělá humry na předkrm – je to jeho specialita, i když obvykle nevaří, tak si na to nezvykej...“

Rebecca dál vykládala, jak tady všechno funguje, Emily měla brzy tři stránky poznámek.

„Tak mi pověz něco o Billii,“ pronesla pak Emily a odložila propisovačku. „Proč tu práci nedostala ona? Bylo by přece jednodušší najít pomocnici, ne? A ona by mohla vařit.“

Rebecca vydechla. „Krom toho, že jsem opravdu chtěla, abys přijela...“

„Mohla jsem být kuchyňský otrok.“

„Billie je skvělá v mnoha věcech. Je úžasná na palubě. Umí kormidlovat, dokonce je schopná si hodit na záda pytel uhlí, kdyby k tomu měla příležitost. Ale v kuchyni už tak úžasná není. Je nepořádná, a i když peče skvělé koláče a sušenky, neumí péct chleba. Ty umíš, ne?“

Emily pokrčila rameny. „Sleduju *Bake Off*, můžu pracovat podle receptu.“

Rebecca se trochu zamračila. „Aha. No dobře, předpokládám, že na to přijdeš. Nebo bych ho mohla péct doma a dovézt.“

Emily zavrtěla hlavou. „Ne, já se to naučím. Dívala jsem se na plán plavby. To by bylo, vždyť bys musela

objíždět celou Vysočinu a všechny ostrovy, jen abys nám dovezla chleba, ke všemu ve tvém stavu.“

„A dokážeš s Billíí vycházet? Někdy je to s ní složité. A mrzí mě, že se s ní budeš tísnit v tak malém prostoru. Do telefonu jsem se o tom nezmínila, protože jsem se bála, že bys nepřijela, a já jsem tě tu tolik chtěla mít.“

Emily se pokusila kamarádku obejmout, ale i když se snažila, s Rebečiným bříškem to moc nešlo. „To je v pořádku. Zvládnou to, a co je nejdůležitější, spím celou noc a nemusím chodit čurat.“

„Což já nezvládnou,“ odpověděla Rebecca smutně. „Sotva mě to dítě přestane kopat a dovolí mi usnout, probudí mě ten zatracený močák.“

„Aspoň si teď budeš moct přes den trochu odpočinout. Archie a Henry už jsou dost velcí na to, aby chápali, že si potřebuješ zdřímnout na pohovce, zatímco oni se dívají na ten pořad o dracích.“

Emily občas při návštěvách u těhotných doma zahlédla vysílání pro děti. Hodilo se to.

„No... představa, že se s klukama zachumlám na pohovce u televize, je naprostý ráj. A nemuset se trápit s rozvrhem hlídaček je taky ráj.“

„A se mnou a s Billíí si nemusíš dělat starosti, protože si práci budeme dělit, takže jí nebudu muset říkat, co má dělat, jen občas taktně pronesu nějaký návrh.“

Rebecca se znovu zamračila. „Hm, s tím ti pomáhej pámbu.“

Konečně prošly všechny Emilyiny povinnosti a vypravily se na obhlídku kuchyně. Humři pořad ještě hrozivě šramotili ve dřezu, ale Emily už teď věděla, o co jde.

„Kdyby ti někdy rybářská loď nabídla ke koupi něco

mimořádného, zapomeň na všechny plány a kup rybu. Je tady dost peněz na běžné výdaje, ale kdyby to nestačilo, řekni Jamesovi a on to vyřeší.“ Rebecca se opírala o pult a dívala se ven na můstek. „Miluju tu spontaneitu. S některými kuchaři by to nešlo, ale i když já mám ráda pečlivé plánování, těší mě vědomí, že je pět jídel, které zvládnou připravit, aniž bych musela jít nakupovat. Vážně jsem radši, když mi na pracovní desce přistane něco úžasného a dožaduje se trochu výjimečného přístupu.“

„Jednou jsem chodila na kurz přípravy rybích pokrmů s jedním dávným přítelem, takže to mě taky baví.“ Emily si uvědomila, že Rebecca potřebuje nejen to, aby svěřila svou kuchyň do spolehlivých rukou, ale že také chce někomu předat svou filozofii. „Tohle bude skvělé. Pro mě je to naprosto dokonalé. Budu mít tolik práce, že nebudu moct dumat nad tím, co se děje doma v mateřském středisku. Pořád budu muset přemýšlet o jídle! Není to příjemné?“

„Rozkošné,“ souhlasila Rebecca mnohem méně nadšeně. „A teď mi pověz něco o svém osobním životě. Opustila jsi nějakého milence se zlomeným srdcem?“

Emily se zahihňala. „Ne! Možná jsem opustila někoho, kdo by se v té roli rád viděl, ale nešlo mu to moc dobře.“

„Takže teď nemáš žádnou životní lásku?“

„Ne.“

„To je dobře. Nerada bych tě tu držela, když bys raději byla někde jinde.“ Rebecca se odmlčela. „Co si myslíš o Alasdairovi?“

„O kom?“

„Přece o tom muži, co tě vyzvedl na autobusovém nádraží.“

„Aha! No... za celou cestu z nádraží sotva otevřel pusu. Myslela jsem si, že je to místní taxikář, ale odmítl peníze, takže...“

„Líbil se ti?“ zeptala se Rebecca, než mohla Emily dokončit větu.

Emily to příkládala hormonům. Nikdy by neřekla nic takového o někom, s kým se setkala sotva jednou. „Ne! Jen jsem chtěla vědět, proč mě svezl, když se rozhodl být němý. Muselo to pro něj být utrpení. Vlastně je mi jasné, že bylo.“

„Neber si to osobně.“ Rebecca se odmlčela, zřejmě uvažovala o tom, jak nejlíp formulovat to, co chtěla říct. „Je to Jamesův bratr. Říkala jsem mu, že budeš unavená a nejspíš ti nebude do řeči.“

„Vážně?“ Emily to ohromilo. „Kdy jsi zažila, že bych nechtěla mluvit?“

„Měla jsi za sebou dlouhou cestu a víš, jak únavné je muset vykládat lidem, co zrovna děláš a tak.“

„Proč by mi, prokristapána, mělo vadit vykládat lidem, co dělám? Jsem na to pyšná.“

„Myslela jsem, že za daných okolností si můžeš připadat trochu nejistě,“ vysvětlovala Rebecca.

Emily to tak úplně nepřesvědčilo, ale protože jí na tom moc nezáleželo, jen poznamenala: „Ne, to je v pohodě. Koneckonců, neudělala jsem nic špatného.“

„Ne. Tak dobře, zpátky k práci. Na dnešek jsem k čaji upekla koláč.“ Zdálo se, že se Rebecca snaží rychle změnit téma, přestat mluvit o tom, proč vlastně Emily tak najednou opustila svou práci a odjela do Skotska. „Pasažéři tady budou kolem páté, takže si ještě před Jamesovým welcome drinkem v sedm dají čaj. Pak, jak jsem říkala, bude v osm večere. To je pro případ, že by

někdo měl problém dostat se sem první večer včas. Jinak míváme večeri kolem sedmé.“

„To je v pohodě. A ty už jsi všechno uvařila, takže já udělám jenom česnekový chleba a salát?“

Rebecca přikývla. „Musím ti něco povědět o jednom z našich hostů. Je to žena, přijíždí každý rok se svým synem. Ten na celou dobu mizí ve strojně, je blázen do parních strojů. Ona sedí a plete a pomáhá s mytím nádobí.“

„Takže cestující pomáhají s mytím nádobí? Nejezdí sem, aby si odpočinuli od domácích prací?“

Rebecca zavrtěla hlavou. „Ne, tohle je jiné než většina dovolených. Lidi sem jezdí, protože se chtějí zapojit. Nemají žádné povinnosti, samozřejmě, ale užívají si to. S ní si dělám starosti, protože už není z nejmladších, ale vždycky je tu někdo, s kým si může popovídat, a tráví tu čas se synem. Aspoň u jídla.“

„Těším se, až ji poznám. Mám ráda staré lidi. Vždycky je toho tolik za vráskami a podivným účesem.“

„Jsem ráda, že to říkáš! Billie většinou nemá moc trpělivost. Tvrdí, že bychom měli mít věkový limit. V určitém ohledu má pravdu, nalodování a vyloďování je někdy docela boj, a opravdu mi dělají starost ty strmé schody dolů ke kajutám, ale jinak je to pro ně dokonalá dovolená. A Maisie to tu miluje, a dokud sem dokáže přijet, jsem ráda, že je tady.“

Konečně se Rebecca dokázala odtrhnout, téměř spokojená, že zanechává svou milovanou kuchyň v důvěryhodných rukách. Emily se dál seznamovala se zařízením sama, ukládala svoje vlastní náčiní, šťastná, že se Billie ještě nevrátila z místa, kam se vypravila, ať to bylo kdekoliv.

Když se konečně vrátila, Emily jí podala čaj v šálku s nápisem Šéfkuchař. „Tak, jak si rozdělíme práci? Připravím čaj, takže si vyzkouším seznámení s hosty...“

„Luftáci. My jim říkáme luftáci.“

Emily přikývla. „Bezva. A všichni večeríme pohromadě? Myslím, že se do té vody radši vrhnu po hlavě.“ Usmála se. „Ne úplně doslova, pochopitelně. Nejsem zas tak dobrý plavec.“

Billie se nad tím chabým pokusem o vtip ani neusmála. Emily se kousla do rtu. Jestli její spolukuchařka hodlá být tak nemluvná, pak tohle nebude tak úplně veselá plavba.

Než se nad tím mohla hlouběji zamyslet, zaslechla na schodech kroky těžkých bot, a když zvedla oči, uviděla Jamese, kterého bez vousů skoro nepoznala, spolu s ním scházel po schodech mladší muž.

Vyšla z kuchyně zároveň s Rebeccou, která se vynořila z ubytovacích prostor, aby se ujala představení.

„Jamesi! Pamatuješ si přece Emily, vid’?“

„Samozřejmě! Jak bych mohl zapomenout? Nejhezčí z našich družiček.“ Vřele Emily objal.

„Byla jsem jediná družička, Jamesi,“ připomněla mu Emily, ale objala ho stejně přátelsky. Od svatby trochu přibral, ale pořád byl velmi okouzlující. Bylo jasné, proč je tak úspěšný v podnikání, které se týká lidí.

„Ale stejně hezká,“ opáčil. „Pamatuju si tvůj okouzlující úsměv. Dovol, abych ti představil prvního důstojníka, Drewa.“

Mladý muž v džínách a mikině s nápisem *Puffer Crew* popošel kupředu. „Ahoj, těší mě. Obvykle se o mně mluví jako o plavčíkovi, ale přijímám to povýšení.“

Za oběma muži se vynořil třetí, o něco starší, v montérkách a se širokým úsměvem na tváři, a natáhl k Emily ruku. „A já jsem Bob, hlavní strojník, většinou mi říkají McPhail, podle seriálu *Para Handy*.“

„Ahoj, Drewe. Tady máš kafe, černé, dva cukry,“ pronesla Billie. „Tak ho má rád,“ dodala k Emily mateřským tónem, jako by ona byla ta jediná, co to dokáže udělat správně.

„Je to instantní káva a já si ji úplně v pohodě udělám sám,“ opáčil Drew s úsměvem, který ho učinil velmi atraktivním.

Emily si všimla, jak se na něj Billie dívá a diagnostikovala přinejmenším okouzlení. „To ráda slyším.“

„Tak tedy vítěj, Emily! Je hezké, že ses rozhodla strávit s námi skotské léto,“ zasmál se James. „Tak, máme čas dát si šálek čaje, než dorazí naši hosté?“

Zatímco připravovali čaj a servírovali „koláč pro posádku“, Emily si najednou vzpomněla, že Alasdair, její mlčenlivý taxikář, je Jamesův bratr. Nebyli si ale příliš podobní. James měl anglický přízvuk, trochu snobský, a bylo v něm jakési přátelské, uvolněné kouzlo. Alasdair vyslovoval trochu skotsky ostře, aspoň pokud mohla soudit podle těch několika slov, která si vyměnili. Myslela si, že Alasdair vypadá dobře, takovým tím zachmuřeným způsobem, i když by ji ani nenapadlo, aby to pověděla Rebecce. Jen by jí to nasadilo do hlavy bůhvíjaké myšlenky. A stejně bylo Emily jasné, že by teď měla přemítat o důležitějších věcech, než je rozdíl mezi oběma bratry.

KAPITOLA DRUHÁ

Emily se v lodní kuchyni velmi rychle zabydlela, a protože Rebecca večerní jídlo předem tak dobře připravila, našla si čas zadělat těsto na dávku sýrových tyčinek a upéct na zítřejší den ovocný chlebiček. Rebecca jí poradila, aby využila všechen volný čas k pečení, protože klábosení s cestujícími bylo stejně důležitou součástí její práce jako vaření.

Billie se moc poblíž nevyskytovala, ale to bylo v pořádku, Emily raději věci objevovala tím, že otevírala skříňky a zase je zavírala, než aby jí někdo říkal, kam se má podívat, a tvářil se přitom téměř posměšně. Bude na své nové kolegyni muset zapracovat a přimět Billii, aby se na ni nedívala jako na hrozbu.

Našla si také čas na obeznámení se s kajutami v podpalubí, takže když se k ní pak nesla mnohá „Ahoj!“ z paluby, po které přicházeli další a další hosté, cítila se připravená na to, aby je uvítala.

Postavila se pod schody do salonu, vítací úsměv připravený k použití.

„Omlouvám se, vždycky sem přijedeme jako první.“ Hlas se slabým skotským přízvukem, patřící zřejmě starší ženě, naznačoval, že dorazila Rebečina oblíbená pasažérka.

Rebecca vydala podrobné příkazy o tom, jak se má

s Maisí zacházet; daly by se shrnout do věty: „Starej se o ni, jako by to byla tvá vlastní milovaná babička.“

Emily jí vyšla po schodišti naproti pro případ, že by měla s cestou dolů potíže, ale i když byla žena opravdu starší, vypadala poměrně čiperně a zjevně byla na tohle schodiště zvyklá, takže si Emily oddechla.

„Dobrý den, já jsem Emily,“ představila se.

„A já jsem Maisie,“ odpověděla žena, když došla dolů. „Rebecca mi o vás vyprávěla. Volala mi, když pochopila, že je to tady nad její síly. Holka jedna potrhává. Nemusí si dělat starosti. Řekla jsem jí, že to tady v klidu zvládneme.“

„A to taky zvládneme!“ zasmála se Emily. „Rebecca mi zase vyprávěla o vás a o vašem pletení. Taky trochu pletu.“

„To je dobře, drahoušku.“ Dovolila Emily, aby jí pomohla dojít k čalouněné lavici u kamen. „Robert vzal moje zavazadla. Bude dole za chvíli – jen se zastavil u Jamese, aby se dozvěděl, co se s parníkem dělo od doby, kdy jsme tu byli naposledy, takže jestli vám to nevadí, jen se tady uvelebím u kamen. Mám moc ráda oheň, i v létě.“

„To já taky. Můžu vám přinést šálek čaje? A něco k zakousnutí?“ Nebyla si jistá, jestli by Maisie měla chuť na čajový koláč se silnou vrstvou másla, nebo by si raději nedala obyčejnou sušenku. Emily zničehonic zívla.

„Jste unavená? Rebecca se zmínila, že jste byla celý den na cestě,“ starala se Maisie.

„Když dneska člověk někam letí, vždycky musí vstávat ještě za tmy,“ stěžovala si Emily. „Ale s radostí vám uvařím čaj.“

„Se mnou si nedělejte starosti, budu v pořádku. Počkám s čajem na ostatní. Vzala jsem si pletení a Robert mi potom pomůže do mého pokoje.“

Protože se zdálo, že je u kamen jako doma, vrátila se Emily do kuchyňky, aby nahřála obrovskou konvici a naskládala na táč šálky.

Postupně přijížděli i ostatní pasažéři, většina z nich byla opravdu vděčná za čaj, cesta na kotviště parníku v Crinanu byla náročná. Konečně byli na palubě všichni a shromáždili se v salonu, aby si poslechli Jamese. Na čaj už všichni zapomněli, protože tu na otevření čekala lahev whisky.

James všechny představil a pronesl krátkou uvítací řeč. Pak dodal: „Na zítřek po obědě máme připravenou speciální zábavu, nakládání. Právě v této chvíli do přístavu, kam míříme, dorazila dodávka uhlí. Takže všichni, co budou chtít pomoci, dostanou montérky, lopatu a pivo k obědu. Všichni ostatní by se měli držet dál, protože uhelný prach se dostane všude. A teď – tadáá – prohlašuju bar za otevřený.“

Tenhle drink je na nás,“ pokračoval. „Ale pak už si je budete muset zaplatit. Tohle je samoobslužný bar. Každá kajuta má svou kartu, prostě na ni pište, co vypijete. Billie teď roznese sherry nebo skotskou, podle toho, co si dáte radši. Jsou tu i nealko nápoje.“

Billie obcházela s podnosem s drinky a Emily nabídla sýrové tyčky. „Jé, ty mám nejradši!“ rozzářil se Drew. Několik si vzal a s chutí se do nich pustil. Pak zachytil Billiin pohled.

„Dáš si pivo?“ zeptala se Billie. „Přinesu ti ho a napí-

šu ho do tvé kolonky. Můžeme pít,“ obrátila se k Emily. „Jen si to musíme zapsat a na konci týdne zaplatit.“

„Ale máme to za režijní ceny,“ vysvětloval Drew. „To je bezva.“

Zpříma se podíval na Emily, viděla v jeho pohledu zájem. Byla o něco starší než on, napadlo ji, jestli je právě v tom věku, kdy jsou pro něj starší ženy mimořádně atraktivní. Uvědomila si, že jestli se na ni tak Drew bude dívat, Billie k ní dál bude mít nepřátelský vztah a společná práce nebude snadná. Usmála se na Drewa tak, aby pochopil, že nemá zájem. Aspoň doufala, že to pochopí.

Procházela s podnosem mezi cestujícími a obhlížela přitom skupinu lidí, pro které bude následující týden vařit. Rebecca jí vyprávěla, jak si je člověk oblíbí a jak je pak smutné se s nimi loučit. Ale když pak přijede další turnus, oblíbí si zase je.

„Myslím, že je to proto, že se o ně staráš,“ vysvětlovala Rebecca. „Nějak tě to přiměje k tomu, že je máš ráda. Něco jako morčata. Chápeš? Jako když se někomu staráš o domácího mazlíčka, když jede pryč. Už jen tím, že ho krmíš, si ho zamiluješ.“

Emily si nebyla jistá, jestli jsou lidé až tak stejní jako morčata, ale Rebecca byla těhotná, a tak měla právo na takové představy. Neměla pocit, že by na kterémkoliv z pasažérů bylo něco, kvůli čemu by mohlo být obtížné se o něj starat, a Rebecca už jí říkala, že se to stává jen velmi výjimečně.

„Cesta na parníku je jiný typ dovolené. Většina lidí to ví a neočekává pětihvězdičkovou zaoceánskou loď.“ Pak se zamračila. „Dostávají ale pětihvězdičkové služby – spíš deseti hvězdičkové – ale ne jako na velkých lodích.“

Vypilo se několik dalších drinků a potom už byl čas na večeři. Billie zazvonila na lodní zvon a po mnoha debatách a změnách názorů byli všichni konečně usazení. Emily byla v kuchyni, snažila se, aby všechno šlo hladce. Měla by se připojit k ostatním, ale přesvědčila Rebeccu – která se sem zaskočila podívat, co se děje, a ujistit se, že se parník v tu chvíli, kdy se k němu otočila zády, nepotopil – že raději bude uklízet a umývat talíře.

James připravil humry a Emily donesla dvě velké mísy omáčky aioli. Mezi talíře a ubrousky se postavily misky na skořápky. Nadělal se sice nepořádek, ale všichni to jídlo zbožňovali. Emily přidala na stůl ještě misky s horkou vodou a plátky citronu na opláchnutí prstů. Billie se ušklíbla, protože byla zjevně přesvědčená, že misky na mytí prstů jsou už trochu moc.

Přestože všechno šlapalo jako hodinky – žádné děšivé pauzy způsobené tím, že by se něco nedopékalo, kdy mělo, nebo nepříjemnosti vyvolané někým, kdo je alergický na česnek –, byla Emily po tom, co všichni dojedli, naprosto vyčerpaná. Rebecca odešla domů a všichni muži byli na palubě, dávali si kávu nebo sladovou whisky, někdo si zapálil cigaretu. Někteří z cestujících se šli ve vlahém letním večeru projít. Kdyby se Emily necítila jako přejetá parním válcem, šla by také. Bylo tu tak krásně, jenže byla příliš unavená, než aby dokázala klást jednu nohu před druhou.

„Jsem úplně vyřízená,“ poznamenala k Billii, vyždímala hadřík na mytí nádobí a odložila ho do čerstvě vydrhnutého dřezu.

„Nechápu proč,“ odsekla Billie, která cmrndala zbytky kávy po místech, která Emily právě otřela. „Vždyť jsi ani nevařila.“

Emily pomlčela o tom, jak časně vstávala, aby se dostala včas na letiště, i o tom, jak únavné je vždy učení se nové práci, spolkla i další poznámky. Nemělo to smysl. Jen řekla: „My staří už nemáme tu energii vás mladých. Jestli ti to nevadí, jdu si lehnout. A myslím, že se Drew zmiňoval, že by si dal ještě šálek čaje. Myslíš, že si ho může uvařit sám?“

„Udělám to,“ odpověděla Billie.

Emily v duchu dívku pokárala za to, že tak dychtí potěšit muže, který je objektem jejího zájmu, vypořádala se s cestou nahoru po schodech, po palubě a pak po žebříku dolů ke své kajutě. Úzký kavalec ani cizí prostředí jí té noci nedělaly nejmenší problém.

Probudila se přesvědčená, že leží ve stejné pozici, v jaké usnula. Byla úplně vzhůru a nadšená z vyhlídky na den, který jí čeká. Byla rozhodnutá si léto na Vysočině užít, a to znamenalo využít každou chvíli. A tak, i když jí její mobil říkal, že je teprve pět, rozhodla se vstát.

Podářilo se jí obléknout, aniž by probudila Billii, a vylezla po žebříku nahoru. Z horní části žebříku se rozhlédla kolem a zjistila, že zbytek světa ještě spí. Rychle se osprchuje a pak se vydá na průzkum. Snídaně se podává až v osm, takže má spoustu času.

Opatrně přešla po palubě mokré rosou, otevřela poklop nad schody k salonu a sešla dolů do koupelny. Kuchyně si nevyšímala, zanedlouho se tam pustí do práce, ale tenhle čas je jen její.

O deset minut později už byla zase na palubě, nedočkavá, aby už vyrazila do toho krásného rána.

Slunce se schovávalo za jemnou mlhou, slibující nádherný letní den, ale pocit očekávání byl pro Emily ještě úžasnější. Dopřála si chvilku, aby si vychutnala vyhlídku na přístav plný lodí všech velikostí, kterým ale parník dominoval. Po obou stranách hotelu stálo několik menších bílých domků, ze kterých musela být ta nejkrásnější vyhlídka na světě, kolem stěžňů lodí se točily cáry mlhy jak šifonové šátky. Kousek před ní pokrývaly jemnou pavučinu kapky rosy, připomínaly pohádkové dekorace, na kapkách se tu a tam odrážely sluneční paprsky, třpytily se jako diamanty. Bylo to úchvatné.

Vyšla na pobřeží a vydala se po cestě vzhůru. Chtěla dojít na vrchol kopce, aby si vychutnala i vyhlídku na ostrovy. Objevila silnici vedoucí na kopec a svižně po ní vykročila, nohy měla tak lehké, že skoro utíkala. Konečně dorazila na vyhlídku, ze které se mohla rozhlédnout.

Po výstupu trochu rychleji oddychovala. Odsud byl pohled na okolní svět jiný, jasnější: klidné moře, ostrovy, zároveň blízké i vzdálené, tu a tam mlha jako cákanec mléka ve vodě. Odněkud zavolala kolihá. Bylo to tak krásné, že se jí téměř chtělo plakat.

Bylo riskantní sem jezdit, to věděla. Mohla se vrátit domů a zjistit, že její práce se radikálně změnila, že středisko vedené porodními asistentkami je zavřené a že všechny ženy musí rodit ve všeobecné nemocnici vzdálené dvanáct mil. Hrozba možného uzavření střediska jim nad hlavami visela už nějakou dobu. Praktičtí lékaři jako Derek Gardner jim nijak nepomáhali, když všem vykládali, že to, co ony dělají, není bezpečné. Ale Emily si byla jistá tím, že udělala správně, když se rozhodla

sem přijet. Úplně vypnutí, dovolená daleko od všeho, poté se vrátí do svého milovaného střediska osvěžená, s novou energií a pozitivně naladěná. Když bude muset bojovat, aby ho zachránila (zase), udělá to s novou silou a odhodláním.

Její spolupracovnice ve středisku, Sally, jí řekla to samé, když si spolu na rozloučenou zašly na oběd do jejich oblíbené hospůdky. „Jestli to bez peněz zvládneš, bude to pro tebe skvělé. Tak tvrdě pracuješ a snad nikdy sis nevzala žádnou dovolenou.“

„A víš, že mám v úmyslu tam zůstat pár měsíců?“

„Zkus si zůstat déle a vyšlu pátrací čtu.“

Emily se usmála. „Není to nijak závratný plat, ale mám to se stravou a bydlením. Vlastně potřebuju peníze jen na vlnu. Pletení je moje jediná neřest.“ Zamyslela se nad tím. „A občas sklenice vína.“

„Budeš mít nějaké peníze z pronájmu domku?“ zeptala se Sally, která se zjevně chtěla ujistit, že bude Emily v pořádku.

„Většina z toho půjde samozřejmě na hypotéku, ale nějaké drobné mi zůstanou.“

„No... očekáváme pár nádherných svetrů a jiných věcí, až se vrátíš. Něco jiného než ty šály a pokrývky, co jsi pletla, když jsi pracovala.“

Emily se zasmála. „Slibuju, že dostaneš něco, co budeš zbožňovat. Třeba seženu nějakou zvláštní vlnu. Bude pěkné zas jednou plést opravdu podle vzoru, ne jen vypnout a naslouchat rodičím matkám.“

„Svetr by byl skvělý. A samozřejmě ti za vlnu zaplatím. Ale teprve až ho upleteš!“ upozorňovala ji Sally. „Ta tvoje práce ti nejspíš bude zabírat dost času, třeba ti na pletení žádný nezbyde.“

„No jestli ano, tak upletu něco pro tebe. Dlužím ti za to, že jsi na mě hodná, i když vás opouštím.“ Zazubila se. „Nebo ti možná jenom koupím hezký kilt, s těmi lichotivými sklady na bocích...“

Sally, která sama o sobě mluvila jako o „trochu oplácané“, ji přátelsky dloubla. „Ty si troufáš!“ A potom, možná aby jí oplatila tu poznámku o bocích, dodala: „A až se vrátíš, vyřešíme taky otce pro to tvoje ještě nenarozené dítě.“

„Sally! Já vím, že si myslíš, že porodní asistentky můžou dělat jenom ženy, které mají děti, ale já jsem i bez dítěte naprosto spokojená. A nechci ani muže. Užívám si svobodu. Kdybych měla muže nebo dítě, nemohla bych si takhle vyletět, že ne?“

Sally musela uznat, že to je pravda. „Ale moc dlouho už to odkládat nemůžeš, to přece víš.“

„Já vím! Ale ještě mě netrápí touha po vlastním dítěti. Jsem úplně spokojená s tím, že pomáhám na svět dětem jiných lidí.“

„Budeš litovat, když nebudeš mít vlastní dítě.“

„Ty jsi posedlá, víš to?“

Sally se musela smát. „Ach bože. No tak jeď a hraj si s tím svým parníčkem a vrať se se srovnanou hlavou.“

Emily si teď na ten rozhovor vzpomněla. Sally si nikdy nebude myslet, že to má v hlavě srovnané, dokud nebude mít vážný vztah a nebude těhotná. Jenže ona byla jako svobodná úplně spokojená. A i když možná přijde čas, kdy bude připravená mít dítě a vychovat ho sama, teď ta doba ještě nenastala.

Právě se chystala vydat se na zpáteční cestu, aby začala připravovat snídani, když ji zaujalo něco na protějším kopci. Zahlédla siluetu muže a psa. Kousek za nimi

poskakovala malá holčička. Emily se usmála. To je ale hezké, pomyslela si, muž, který vzal časně ráno psa na procházku, nejspíš než půjde do práce, a jeho dcerka šla s ním, aby si užila chvilky jen s tatínkem. Na zlomek vteřiny jí krk sevřel toužebný pocit. Nejspíš je tam někde v malém domku i žena, míchá ovesnou kaši, třídí prádlo k praní, opéká tousty, čeká, až se její rodina vrátí domů na snídani.

Ta myšlenka jí připomněla, že má hlad a že musí uvařit ovesnou kaši nejmíň pro šest lidí. Radši by měla jít a pustit se do toho.

Zaskočilo ji, kolik cestujících už bylo v salonu. Nebylo ještě ani sedm. Vstali tak časně! Billie už byla v kuchyni a chystala čaj a kávu.

„Hm, tady jsi,“ pronesla s kamennou tváří. „Ve službě jsi pořád, víš? Nemůžeš si jen tak odejít, jak se ti zachce.“

„Dobré ráno! Jak se ti vede, Billie? Ano, vyspala jsem se dobře, díky za optání.“

Ani náznak úsměvu.

„Můžeš odnést čaj Maisii, je ve svém pokoji,“ prikazovala jí Billie, zjevně přesvědčená, že tohle je oprávněný trest. „Rebecca to tak vždycky dělala, i když si nemyslím, že by měla. Nikdo jiný čaj do svého pokoje nedostává.“

„Nevadí mi to. Odnesu jí ho.“

Tiše zaklepala na dveře Maisiiny kajuty. Jestli Maisie ještě slastně spí, nebude ji budit. Možná obvykle vstává časně, ale Emily věděla, že když má člověk z nějakých důvodů neklidnou noc a v šest konečně usne, opravdu nechce, aby ho někdo budil v sedm. Když se nikdo nezval, otevřela dveře.

Chápala Billiinu neochotu nosit čaj do pokojů; nikdo nechce být ten, kdo zjistí, že v noci někdo umřel. Ale z postele se neslo tiché pochrupování, a tak Emily postavila čaj na poličku vedle lůžka a usoudila, že se sem zajde podívat později.

Nahoře seděli cestující se svými šálky kolem stolu a James se snažil probudit kamna k životu. Nešlo o to, že by byla taková zima, ale zapálená kamna dodají parníku tlukoucí srdce, dříve než se vytvoří pára, aby mohli dát do chodu motor a vyrazit.

„Dobré ráno, Emily,“ usmál se James. „Jaká byla první noc na palubě?“

„To nemůžu soudit, většinu jsem jí prospala.“

Zasmál se. „Dobře. Není lůžko moc tvrdé, nebo tak něco?“

Emily se také rozesmála. „Mohl bys s tím něco udělat, kdybych řekla, že ano?“

„Ne, ale považuju za zdvořilé se zeptat.“

„Myslím, že ke členům posádky nemusíš být zdvořilý, Jamesi.“

„Naopak je mimořádně důležité být zdvořilý ke členům posádky.“

Smál se, ale Emily věděla, že to myslí vážně. Ohleduplné chování je důležité vždycky. V Jamesovi bylo něco trochu starosvětského a zřejmě to bylo součástí toho, proč byl ve své práci tak dobrý.

„A teď, víš, jak se podává snídaně? Vylož všechno ven, včetně ovesné kaše, všichni si poslouží sami. Ale kdyby někdo chtěl teplou snídani, udělej ji podle objednávky.“

„Jasně. Rebecca mi to říkala. Jen doufám, že si nikdo neobjedná haggis, když jsme ve Skotsku.“

„To sotva. Ve skutečnosti je ovesná kaše tím, co uspokojí jejich skotskou chuť, často říkají, že je to skotské jídlo.“

„Vážně?“ Emily to zaujalo. „To se mi líbí!“ Podívala se na hodinky. „Radši bych se měla pustit do chleba. Na rozdíl od Rebeccy ho bez receptu nezvládnou.“

Když se Maisie v půl deváté pořád ještě neobjevovala, nechala Emily Billii, aby se postarala o slaninu a vejce a vydala se za Maisii s dalším čajem. Oddechla si, když se Maisie po jejím vstupu do kajuty zavrtěla.

„Děvče drahé! To je od vás laskavé. Ani jsem si nevšimla, že už tady jeden šálek čaje mám.“

„Tvrdě jste spala, nechtěla jsem vás budit, kdybyste za sebou měla neklidnou noc.“

„No, náhodou jsem opravdu měla těžkou noc. Ale už jsem v pořádku a za chvíli budu nahoře. Moc vám děkuju za ten čaj. Je to vážně moc příjemné.“

Emily nepracovala jako sestra už dlouho, ale něco na staré dáme jí napovídalo, že není úplně v pořádku. Nic neříkala, protože Maisie se o ničem nezmiňovala, ale v duchu si poznamenala, že ji musí čas od času zkontrolovat.

Když byli konečně hotoví s uklízením (trvalo to celou věčnost i přes nadšenou a vítanou pomoc cestujících), šla Emily zkontrolovat těsto na chleba. Překvapilo ji a potěšilo, když viděla, jak krásně kyne. Znovu ho prohnětla a pak vložila do forem, aby znovu nakynulo. Pak se zamyslela nad obědem, skoro zatoužila, aby tu byla

její kuchyňská otrokyně a mohla se s ní poradit. Ale Billiino srdce a v tuhle chvíli i její fyzická existence byla s Drewem, takže na to byla Emily sama.

Rebecca jí radila, aby v případě nejistoty uvařila polévku, ale na jídelníčku byl quiche. Možná bylo trochu brzo na to, aby začala chystat těsto, ale ať bude vařit cokoli, bude potřebovat cibuli. Odtrhla jich několik ze zavěšeného pletence a začala je loupat.

Zvuky z paluby ji upozornily, že parník co nevidět vypluje. Vyběhla po schodech nahoru, aby to mohla sledovat. Držela se stranou, ale věděla, že brzy bude schopná držet fendry, stáčet provazy a možná (zkřížila prsty, aby se to nikdy nestalo) házet nebo chytat lana z pobřeží. Billie byla zjevně velmi zdatná. Teď byla nahoře na přídi, připravená chytit lano od Drewa, který jí ho hodil a pak elegantně nastoupil zase na palubu.

Emily napadlo, že by Billie raději pomáhala na palubě, než aby otročila v kuchyni, pokud by ta pozice byla volná.

Konečně se zdálo, že molo klouže od parníku pořád dál, parní píšťala hlasitě zahoukala. Chvilku měla Emily pocit, jako by sledovala dětský pořad v televizi, všichni se smáli a mávali, James z okna kormidelný volal na Boba, strojníka, všechno tím klidným, gentlemanským způsobem, díky kterému byl tak dobrý ve všem, co dělal. Konečně to trochu legrační plavidlo vyrazilo z přístavu a zamířilo k ostrovům.

Oběd byl skoro hotov, když se objevila Maisie.

Emily si otřela ruce a vyšla z kuchyně, aby ji uvítala. „Jak se cítíte? Co vám můžu přinést?“ Mluvila a přitom

dávala pozor, aby Maisie v pořádku přešla přes místnost, a pak našla polštářek a vsunula jí ho za záda.

„Musím přiznat, že už jsem se cítila líp. Ale za chvíličku budu v pořádku. Nerada bych, aby si o mě můj syn dělal starosti, tak mu, prosím, nic neříkejte.“

Jejího syna nijak nepřekvapilo, že se matka neobjevila na snídani, takže si Emily nemyslela, že by si dělal starosti, zvláště když přijde na oběd.

„Můžu vám přinést šálek čaje nebo něco jiného? Toust? K obědu bude quiche. Můžu vám kousek přinést o trochu dřív, jestli máte chuť.“

„Trochu čaje a toust je přesně to, co bych si dala. S trochou Rebečiny domácí marmelády.“

„Hned vám to přinesu.“

„A pak bych měla chuť na malou sklenku sherry.“

Emily se zasmála a odešla pro čaj. Nemůže to být tak zlé, když má Maisie chuť na sherry.

„Podle toho, co jsem zaslechla na palubě, zase brzy zakotvíme,“ poznamenala, když se vrátila se šálkem čaje.

„No ano,“ odpověděla Maisie znalecky. „Na téhle cestě je vždycky první den v plánu jen kratičká trasa. Vždycky sem dopravují uhlí. Má to něco společného s molem, na které se dostane nákladák.“

„Takže vím, kam zajít, když se budu potřebovat na něco zeptat a nebudu chtít vypadat jako hlupák,“ vzdychla Emily.

„Nikdy nevypadáte hloupě, když se ptáte, drahoušku, ale kdyby měli všichni ostatní moc práce, a budete potřebovat něco vědět, možná vám budu schopná pomoci.“

Krátce po obědě, který se podával vedle obrovské hromady uhlí, se cestující rozdělili. Někteří se uchýli-

li do svých kajut, aby si zdřímli (což přičítali tomu, že nejsou zvyklí při obědě pít alkohol), jiní se navlékli do montérek a pomohli se skládáním. Billie vysvětlovala, že to znamená dostat uhlí na palubu a ujistit se přitom, že všechny průlezy i okénka jsou zavřené, protože jinak se mour dostane všude. Protože to už Emily věděla od Jamese, nebyla za tuhle informaci až tak moc vděčná.

Nadšení cestujících pro těžkou fyzickou práci, vzhledem k tomu, že byli oficiálně na dovolené, bylo překvapivé, ale Emily chápala, že změna je stejně prospěšná jako odpočinek, a když člověk tráví většinu svého času za psacím stolem, nebo sedí před televizí, může se házení uhlí ve společnosti dalších lidí docela dobře zdát jako příjemný způsob, jak trávit čas.

Zůstala v kuchyni, uklízela, vařila a podávala čaj nebo plechovky piva žíznavým pracantům. Také loupala brambory na večer. Billie slíbila, že připraví rybí nákyp. Emily připravovala těsto na bochánky a pořád přitom dávala pozor na Maisii. Jakmile měla bochánky v troubě, vyšla z kuchyně a šla si k ní sednout.

Maisie si s sebou přinesla tašku s pletením a něco si z ní vyndala, ale pokud Emily viděla, ještě ani nevytáhla jehlice z klubíčka.

„Povězte mi, co to pletete?“ zeptala se Emily.

„Vlastně nic. Abych byla upřímná, zjistila jsem, že s tou artritidou, co mám v rukách, je už pro mě pletení dost těžké, ale pořád si myslím, že se to zlepší.“

„To je škoda. Léčíte si tu artritidu?“

„Ano. Ale pořád ještě nedokážu zvládat jehlice jako dřív. Tolik by mi to nevadilo, ale slíbila jsem, že udělám takovou tu vestu – víte? Svetr bez rukávů? Je to pro mého nejmladšího vnuka, už jsem takové svetry upletla

pro všechny ostatní. V září mu bude dvacet jedna. Měla bych ještě spoustu času, jenže...“ Vzdychla.

„Můžu se podívat?“ zeptala se Emily a Maisie jí podala pletení.

„To je krása!“ vykřikla Emily. „Skotská technika fair-isle! Tou jsem nepletla už celé věky, ale moc se mi líbí!“ Pečlivě si prohlédla složitý vzor. Základ byl světle hnědý a vyplétaný vzor byl tmavě modrý, teple červený a žlutý.

„Upletla jsem přední díl, a jak vidíte, začala jsem zadní, ale moc daleko jsem se nedostala.“

„Je to krásné!“

„Naučila mě to moje matka, ale já jsem nikdy neuměla pořádně držet jehlice. Znáte to? Jak se jehlice držely v podpaží?“

„Viděla jsem fotky,“ odpověděla Emily a ještě si prohlížela pletení. „V práci hodně pletu – myslím tím mou opravdovou práci, ne vaření tady, víte – ale to se musím držet jednoduchých věcí.“

„Kde pracujete, Emily?“

„No... já jsem porodní asistentka!“ zasmála se. „Vím, že si nejspíš budete myslet, že k tomu pletení moc nepatří, ale já pletu, dokud matka ještě pracuje k porodu a nepotřebuje mou pomoc. Já se tak zaměstnám, a když mě matky sledují, uklidňuje je to. Vědí, že když pletu, jde všechno dobře.“ Nedodala, že se kvůli tomu dostala do problémů.

„Vy jste porodní asistentka? To je zajímavé! A máte vlastní děti?“

Emily se znovu zasmála. Lidi se jí na to často ptali. „Ne. Na těch řečech, že musíte mít děti, abyste pomohla ostatním porodit, není ani zrnko pravdy.“

„Ne, ale vy už se přece blížíte třicítce. Musíte o tom přemýšlet, jestli chcete mít vlastní děti.“

„Je mi pětatřicet, vy lichotnice, a nemyslím, že chci mít děti. Ale ráda vám pomůžu s pletením.“

Maisie nebyla ani zdaleka tak vděčná, jak si Emily myslela, že bude. Vypadalo to, že pochybuje o jejích schopnostech. „Hm. Je to pěkná představa, ale dokážete vyplést vzor?“

„Myslím, že ano!“ Emily se pokoušela skrýt svoje rozhořčení. „Zkoušela jsem to – udělala jsem pár čtverců – ale jsem si dost jistá.“ Emily nebyla zvyklá na to, aby někdo o jejím pletení pochyboval. Ale Maisie ji neznala, takže měla na pochyby právo.

„Povím vám, jak to uděláme,“ došla konečně Maisie ke kompromisu. „Zkuste si ten můj vzor. Jestli upletete zkušební čtverec a vzor zvládnete, můžete mi s pletením pomoci.“

„Nemám s sebou stejně silné jehlice,“ namítla Emily trochu zahanbeně.

„Půjčím vám svoje. A tady je ten vzor.“ Maisie se na chvílku ponořila do své pletací tašky, pak zvedla oči. „Víte co, drahoušku? Asi si zase půjdu lehnout. Opravdu se necítím moc dobře.“

KAPITOLA TŘETÍ

Emily položila Maisii ruku na rameno. „Chvilku se nehýbejte.“ Přesunula polštář. „Tak. Dejte si nohy nahoru na lavici. Přivedu Roberta.“

Vyšla nahoru na palubu, ale nebyla si moc jistá, kde by měla Maisiina syna hledat. Zahlédla Jamese v kormidelně a zavolala na něj. Vyklonil se z otevřeného okna: „Můžu ti pomoci?“

„Nejspíš ano. Hledám Roberta. Maisii není moc dobře.“

James se zamračil. „Je ve strojovně. Patří k našim nejvytrvalejším topičům. Houkni na něj.“

Robert vyšel na palubu, otíral si ruce do hadru tak špinavého, že by se člověk bál, že se od něj spíš ušpiní, než že si ruce očistí.

„Jde o vaši matku,“ spustila Emily. „Dělá mi trochu starosti.“ Pak se pustila do vysvětlování.

„Brzy bychom měli vyplout,“ ozval se James, který okouněl u okna kormidelny a vyslechl rozhovor. „Jděte se na ni podívat, Roberte, a pak promysleme, co bychom měli udělat.“

Když Emily šla za Robertem po palubě, vzpomněla si, co jednou Rebecca poznamenala o Jamesovi: občas si dělá starosti, ale nikdy nepanikaří. Byla to dobrá charakteristika šéfa.

Maisie byla rozhodnutá, že domů nepojede. „Ne, drahoušku. Kdybych odjela domů, dělal by sis o mě starosti, a ty si zasloužíš svou dovolenou. Krom toho, kdyby se můj stav zhoršil, kdo by se o mě postaral? Kdo by to vůbec věděl? Musela bych nutit sousedy, aby se o mě starali.“

„Ale mami...“

„Ne, opravdu,“ trvala Maisie na svém. „Je mi líp tady. Emily na mě bude dávat pozor. Je přece porodní asistentka.“

Robert se zasmál. „Ať jsi nebo nejsi v pořádku, maminko má drahá, nemyslím si, že by to mohla vyřešit porodní asistentka!“

Emily se rozesmála s ním. „Myslím, že to Maisie myslí tak, že mám zdravotnickou profesi. Nějakou dobu jsem pracovala jako sestra, než jsem absolvovala specializované školení.“

„Myslím, že nemůžeme nikomu přidávat práci navíc,“ namítal Robert. „Všichni už to mají tak dost těžké i bez ošetřovatelských povinností.“

„To je jistě pravda, Roberte,“ přikývla jeho matka. „Ale máme jinou možnost?“

„Mně starost o Maisii nevadí,“ ozvala se Emily. „Pokud nebude mít velké problémy.“

„Víte co,“ vzdychl James. „Zavoláme doktora. Když si bude myslet, že byste měla odjet domů nebo do nemocnice, nebo kamkoliv, můžete odjet.“

„Nerada bych obtěžovala doktora svými bezvýznamnými problémy a bolístkami.“

„To není obtěžování. Je to můj bratr. Přijede, když ho o to požádám.“

Maisie s tím ale pořád ještě nebyla spokojená. „Ale

vždyť už jsme se přesunuli. Jsme nejspíš na míle daleko od místa, kde žije.“

James se zasmál. „Tak daleko jsme neodjeli a můj bratr má pacienty po celé téhle oblasti.“

„To by bylo od něj velmi laskavé,“ odpověděl Robert rychle, než mohla jeho matka přijít na jiný důvod, proč by se jí nemělo dostat lékařské pozornosti.

Emily se vrátila do kuchyně, přemýšlela nad tím, kolik bratrů vlastně James má. Mohl by ten muž, který ji téměř mlčky vezl z Lochgilpheadu, být lékař? Pokud ano, pochybovala, že by to s nemocnými moc uměl. Líp si popovídala i se sousedovic psem.

Zrovna loupala vejce natvrdo na rybářský koláč, když uviděla přijíždět doktora. Sešel dolů po schodech, zamumlal něco k Jamesovi a ona si uvědomila, že *je* to ten muž, který ji dovezl na loď. Pořád ještě byl takovým zachmuřeným způsobem hezký, i když teď vypadal uvolněněji. Možná patřil k těm lidem, kteří jsou šťastnější, když pracují, a nevědí tak úplně, jak se chovat ve společnosti. Oba muži zmizeli v místnostech, kam Maisii poslali, aby si šla lehnout a odpočívala, dokud ji neprohlédne lékař.

Billie, která se jako dnešní večerní kuchařka měla vypořádat s rybou, se pořád ještě neobjevila. Emily zvažovala, že ji půjde hledat, i když se obávala, aby nevypadala dotěrně. Billie nejspíš pomáhala Drewovi s něčím, co považovala za důležitější než vaření. Emily se nakonec rozhodla, že bude v práci pokračovat bez ní. Vytáhla tresku z trouby a zalila ji mlékem. Zrovna hledala kapary, když se v kuchyni objevil James.

„Alasdair by si chtěl s tebou krátce promluvit, jestli se ti to hodí. Na palubě? Maisie se vrací nahoru. Cítí

se teď úplně v pořádku. A kde je Billie? Neměla by tu být?“

„Nejspíš má práci někde jinde,“ odpověděla Emily. „Ale já se stejně jako Maisie cítím úplně v pořádku.“

Vyšla na palubu a uviděla Alasdaira, jak se rozhlíží po hladině kolem. Otočil se, když ji uslyšel přicházet. „Ahoj, já jsem doktor.“

Viděla v těch tmavých očích pod hustým obočím náznak zajiskření? Nebyla si jistá, ale nechtěla se tím trápit, jen se usmála. Když už se na někoho usmějete, nemůžete couvnout. „Já vím. Už jsme se setkali. Jen jste mi neřekl, že jste lékař.“

„Nebyl důvod, abych se o tom zmiňoval, ale jsem a rád bych si teď s vámi krátce promluvil o Maisii.“

„Setkaly jsme se teprve nedávno,“ přerušila ho Emily. „Takže vám o jejím stavu nemůžu moc povědět.“

„To vím. Ale mohla byste na ni dohlédnout? Tady? Na palubě? Stejně dobře jako na všechno to ostatní, co musíte dělat?“

Emily to zvažovala. „Pracovala jsem dřív jako zdravotní sestra – mluvila jsem o tom s Maisii –, ale už před lety.“

„Nepotřebuje ošetřovatelku, potřebuje jen dohled. Má nízkou hladinu krevního cukru, dal jsem jí nějaké léky, ale je potřeba, abyste zkontrolovala, jestli je bere. A potřebuju, abyste mě informovala, pokud jí brzy nebude líp, nebo kdyby se jí přitížilo. Dělal byste to, co jste v podstatě už dělala.“

Emily nevěděla, co odpovědět. „Mám Maisii opravdu ráda, vycházíme spolu dobře, ale co kdyby se jí udělalo hůř, když budu zrovna někde jinde?“

„Je tady její syn. Na něm bude tíha odpovědnosti.“

Kdyby odjela domů – což ona opravdu nechce –, bude tam úplně sama. Tady bude mít společnost a nebude závislá na sousedech.“

„Tak dobře, samozřejmě.“

„Ale budete na to mít čas? Jste v téhle práci nová a já vím, jak tvrdě kuchaři na lodi pracují. Parník je vyhlášený svým jídlem a té pověsti je třeba dostat.“ Teď se usmíval a bylo patrné, že to myslí jako výzvu.

„Když to takhle říkáte, jsem si jistá, že to zvládnu. Koneckonců, nevařím všechno jen sama.“ I když se jí příliš nechťelo převzít odpovědnost za starší dámu, když Alasdair naznačil, že by to možná nezvládla, dotklo se jí to.

„Z toho, co říkal James, jsem pochopil, že se vám nedostává pomoci, kterou byste měla mít.“

Emily přikývla. „Ne, v tuhle chvíli ne, ale pracuju na tom. Do konce týdne přiměju Billii, aby mi zobala z ruky.“ Posmutněle se usmála, uvědomovala si, že si stanovila velkou výzvu. „Radši jsem s lidmi, jako je Maisie.“

Vzal to na vědomí přikývnutím a tím náznakem úsměvu, který teď už Emily poznávala. „Pověděla mi, že vám dovolila jí pomoci s pletením. Řekl bych, že to nedělá moc často.“ Zjevně ho to překvapilo a možná to na něj i udělalo dojem.

Emily si dovolila trochu se uvolnit. Tenhle muž možná je lékař, ale není její nadřízený. Nic z toho, co řekne nebo udělá, nijak neohrozí její živobytí. Nejspíš s ním může jednat jako s jakýmkoliv jiným mužem. „Ale musím nejdřív uplést vzorek, a třeba nebudu dost dobrá. Byla by škoda, kdyby už plést nemohla.“

Přikývl. „Její syn mi pověděl, že je to pro ni už ně-

jakou dobu značná námaha, což ji opravdu hodně mrzí. Kdybyste jí mohla trochu pomoci, hodně by to pro ni znamenalo. A prospělo by to i jejímu zdraví.“

Emily se usmála. Tenhle muž chápal spojení mezi spokojeností a zdravím – nemůže být až tak špatný. „S radostí jí pomůžu.“ Pak se na něj tázavě zadívala. „Povězte mi, proč jste mlčel – řekl jste sotva jedno slovo –, když jste mě vzal z Lochgilpheadu? Myslela jsem, že jedu v autě s dobrovolně němým.“

„Měl jsem velmi přísné příkazy od Rebecy. A nápadům těhotné ženy se člověk nikdy neprotiví.“

„Cože? Ona vám pověděla, že na mě nemáte mluvit? Proč by to proboha dělala?“

„Řekla mi, že nenávidíte praktické lékaře a že vás nemám rozčilovat tím, že bych vám přiznal, že jsem lékař.“

Začervenala se. Byl to trochu extrémní popis jejích pocitů, ale založený na tom, co Rebecce sama pověděla. „Není to tak, že bych nenáviděla všechny doktory. Ale i tak, mohl jste mluvit třeba o krajině.“

„Ale co kdybyste se mě zeptala, čím se živím? Pak bych byl v koncích.“

„Když jste mě svezl, nechala bych si své pocity pro sebe.“

„To rád slyším. Máte nějaký důvod, proč nenávidíte praktické doktory?“

Nechtěla to probírat. „Řekla jsem, že to není tak, že bych nenáviděla všechny, a mám dobrý důvod k tomu, abych neměla ráda některé z nich, ale teď není vhodná chvíle o tom mluvit. Musím se vrátit do kuchyně.“

„Lodní kuchyně,“ opravil ji.

„Lodní kuchyně,“ opakovala a vrátila se dolů.

Ten rozhovor ji vyvedl z míry a měla trochu zlost na Rebeccu. Určitě to myslela dobře, když nechtěla, aby Emily musela vést zdvořilou konverzaci s mužem, jehož názory na to, jak se mají rodit děti, se možná hodně liší od jejích. Jenže teď z toho je větší záležitost, než musela být. Emily byla koneckonců zvyklá bránit si svoje. Byla schopná vést rozhovor s lékařem, aniž by se nechala zatáhnout do hádky – za předpokladu, že ten lékař netvrdil, že by všechny porodby měly probíhat v porodnici se všemi doposud vynalezenými lékařskými zásahy. Jenže Rebecca byla těhotná a Emily uměla být tolerantní.

Moc ji nepřekvapilo, když se Rebecca objevila na palubě. Teď už pochopila, že parník obvykle neurazí velké vzdálenosti a dá se celkem snadno dohnat autem, i když někdy musí součástí takové cesty být i přívoz.

„Jen jsem se chtěla podívat, jak to jde,“ vysvětlovala nejistě. „Vím, že Billie není vždycky největší pomoc. Kde je například teď?“

„Nevím, ale zvládám to úplně v pohodě sama, Becco. Je to tak snadnější, vážně.“ Ve skutečnosti se Drew přišel zeptat, jestli Emily nepotřebuje s něčím pomoci, a Billie si okamžitě našla výmluvu, proč ho musí odvést někam jinam. Ale nebylo potřeba to Rebecce vykládat.

Zdálo se, že Rebecca to ale stejně vycítila. „Budu si s ní muset promluvit. To není dobré. Jo, mimochodem, zůstanu na večeri. Zkontroluju, jak vaříš,“ dodala. „A Alasdair samozřejmě zůstane také. Jeho Kate je s tou mou dvojkou, hlídá je moje sousedka, která o ně často pečuje.“

Emily otevřela troubu, aby se podívala, jestli šťouchané brambory na nákypu už zlátnou. To, co Rebecca

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Prázdniny na moři.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.